

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Лихий Богдан Петрович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність приписам статей 3, 9, 19, 22, 23, 24, 43, 55, пункту 8 частини другої статті 129, статті 147 Конституції України (конституційності) положень підпунктів „а“–„г“ пункту 2 частини п'ятої статті 328, підпункту 1 частини першої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 року № 2747–IV (далі – КАС України), а також на відповідність приписам статей 3, 23, 43, 55 Конституції України (конституційності) положення статті 9 Закону України „Про адвокатуру та адвокатську діяльність“ від 5 липня 2012 року № 5076–VI (далі – Закон № 5076).

Автор клопотання стверджує, що внаслідок неконституційного застосування оспорюваних положень КАС України зазнали порушень його права: на справедливий суд, захист своїх прав судом, на касаційне оскарження в суді рішень дій та бездіяльності, на працю, на вільний розвиток своєї особистості та вільний вибір професії, а також право, яким гарантовано, що органи влади та місцевого самоврядування по відношенню до нього та його прав і законних інтересів зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України, що закріплені в статтях 3, 9, 19, 23, 43, 55, пункту 8 частини другої статті 129, статті 147 Конституції України; а також зазнали порушення права, гарантовані міжнародними договорами, зокрема визначені статтями 6, 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

Також Лихий Б.П. зазначає, що частина п'ята статті 9 Закону № 5076 суперечить статті 55 Основного Закону України, оскільки обмежує можливість використання ефективного засобу юридичного захисту, гарантованого статтею 13 Конвенції; положення статті 9 Закону № 5076 суперечать приписам статті 3 Конституції України, оскільки „належно не утверджує і не забезпечує ефективну і в розумні строки реалізацію права на отримання свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю, яка б унеможливила зловживання та правові колізії і справедливе отримання свідоцтва (тобто дозвільного документу), а це унеможлиблює, в свою чергу, належне забезпечення права на працю в адвокатурі та вільний розвиток своєї особистості в цьому напрямку“. Скаржник звертає увагу, що він обмежений лише можливістю повторно оскаржувати рішення Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури Тернопільської області та зобов'язувати її вчиняти певні дії (провести повторний іспит), що „може тривати до безкінечності“ та унеможлиблює отримання свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю, заняття адвокатською діяльністю і реалізацію прав, закріплених в статтях 23, 43 Основного Закону України.